

то време и стража, да не би да дойде нѣкой чужди човѣкъ. Въ двора на кжщата били направени нѣколко малки вратички, на разни страни, та ако нападне полицията, бунтовниците да могатъ да избѣгатъ.

Втората грижа на баба Тонка била да се сближи съ нѣколко румѣнски каикчии, чрезъ които да може да се пренася оржие и други нѣща отъ Румѣния въ България. Скоро и това постигнала, благодарение на пълнитѣ ѝ бѣчви съ вино.

Отъ тукъ нататѣкъ кжщата на баба Тонка станала изцѣло свѣрталище на патриотитѣ, а тя самата — тѣхна майка и защитница. И не само тя но и цѣлата ѝ челядь била въ услуга на комитета. Най-малкиятъ ѝ синъ Георги билъ изпратенъ въ Одеса (Русия) да следва въ военно училище, по-голѣмиятъ Никола станалъ апостолъ, а другия Танасъ билъ длъженъ да наглежда кжщата, да посрѣща каикчиитѣ и да приема отъ тѣхъ каквото носятъ. Голѣмата ѝ дѣщеря Петрана, освенъ дето вършела много комитетски работи, но когато имало нужда, ходѣла съ писма до Търново и Румѣния. Отъ нейнитѣ ржце сж излѣзли много български знамена за възстанията.

Нови грижи. Баба Тонка не оставяла безъ помощъ и ония добри българи, които турското правителство затваряло по подозрение. Пазачитѣ на затвора не ѝ казвали нищо, защото я научили вече и защото имъ давала подарѣци. На заптиитѣ била известна подъ име коджа комита, а женитѣ отъ махлата ѝ казвали вещица, защото като не могли да си обяснятъ, по коя причина дохаждатъ въ кжщата ѝ толкова много хора, предполагали, че тя знае да прави магии, съ които ги привлича.